

A múlt jelen ideje

A szótlanság rongyait,
a szegénység cifra örömeit
már naponta megidézed.
Volnál csönd – – – –,
mezítlábas hajnalok gyalogösvényein
cipekedő gyermek újra;
és kiscsikók ártatlan tekintete.
De a balkányi tanyavilág
szétszórt, néma edényeit hiába nézed.

Szemedbe hull már minden.
Csillagok, tengerek zuhannak szívedre.
Az égboltot is egyre jobban érzed.
Mert a Nap tündöklő tájai
emlékeznek a nevedre.

Ragyog – – – – a bölcső,
mintha édesanyád sírna a hegy alatt.
Zokog a fény, a folyó is érted.
Könyörög az iszap,
mert a kagylók mélyében
rejtező csobogást eléred.

Ujjad hegyén egy ország,
egy nép történelme fáj.
Remény a gyermekek arca,
hogyminden ház hazatalál.

Épül téglá és tűz,
gerendák megtartó igaza.
Fölgyújtott homlokkal jön
– – – – minden magyar,
minden testvérem haza.

Család és föld – – – –
így lesz eggyé velünk.
Ha szent rögeinkhez
boldogan megérkezünk.